

לולה בר, אופנאית הצמרת הוותיקה, מספרת על לקוחותיה המפורסמות ביותר: ורה וייצמן, כולה בן-גוריון, לידי הדסה סמואל, לאה רבין, אורה הרצוג, על תל-אביב הקטנה ועל התפתחות האופנה מאז אותם הימים

"כולה בן-גוריון הייתה שלומפריז בבית וברחוב, אבל כשהייתה יוצאת עם ב"ג", הייתה תמיד טיפ-טופ!"

"ורח וייצמן לא הייתה מהקיבוץ. היא הייתה מאוד אלגנטית, סנובית גדולה, ובגלל זה לא אהבו אותה"

"לפעמים הייתי עושה לסוניה שימלה. מאז ששימעון נבחר, היא הפסיקה לבוא כדי לא להראות בזבזנית"

ראיינה שרית ישראלי

"אשתו של קדיש לוז עבדה במיטבח של דגניה ב'. אז הביאו אותה אל", שאתכור לה בגד"

"כשמאיר עמית הוזמן להכתיר אשתו של השאה, אמר לי: לולה, את מוכרחה ללמד את אשתי להחלבש!"

"לידי הדסה סמואל הכירה לי את ורה וייצמן. שתיהן היו קליינטיות גדולות. לידי הדסה חיה עד היום"

"היום זהה ליל"

מה שהיה פעם!"

פתחה את הדלת. לבושה בחלוק אדום אלגנטי. אולם המבוא לדירה ענק. הדירה מחולקת לשניים. הסטודיו ודירת-המגורים. הכניסה לדירת-המגורים נעולה בשערי ברזל דקורטיבי. הרהיטים בדירה לא שונו במשך שנים ארוכות. לולה בר אומרת, אותם הציורים על הקירות. אותו פסנתר-כנף. דירה של שישה חדרים גבוהי-תקרה מרווחים. כבר לא בונים דירות כאלה בתל-אביב.

מההתחלה היא הייתה חמוצה. את הצלם כמעט ששילקה. היא לא מצטלמת. בגילה היא לא יכולה להרשות לעצמה להצטלם

אצל לולה בר. גברת בר מכחישה כמובן מכל וכל. כי היצירה היתה חיקוי של ג'יבנטי. קורה. היא אומרת. ששני אופנאים חושבים לפעמים אותו דבר.

כשהגעתי לביתה ברחוב הירקון בתל-אביב, דרומית לשגרירות האמריקאית, חשבתי שטעיתי בכתובת. הבית, שעמדתי מולו, היה בית מתפורר. מאותם בתים מטים לימול שברחוב הירקון. באיזור הז'ו-נוט. אבל כבר מהכניסה ניתן היה להבחין כי הבית הזה ידע ימים טובים יותר - חדר-כניסה מרווח. מדרגות-שיש עם מעקה-עץ ובונובילייה מטפסת על הקירות. גברת בר

אותי כיצד תיראה חליפה של גרא. של מליץ או של פרוביוור. גם אותן אוכל לדמיין. אבל לולה בר היא כל כך בשמיים עד שמימי לא הזדמן לי לראות את יצירותיה.

לא מכבר הזדמן לארץ האופנאי ג'יבנטי עם ידידו רוני פורר. ישראלי עשיר, הנשוי לגלית. בתו של המיליונר אבנר פלסק. והוא אירח אותנו וערך לכבודו מסיבת-קוקטייל. מספרים שג'יבנטי נישא אל גברת אחת. אשת בנקאי נודע. ואמר לה החיקוי כמעט מושלם. אלמלא הכפתורים הייתי בטוח שזה בגד שלי. הגברת היתה במבוכה. את היצירה שלבשה הזמינה זמן קצר קודם לכן

מספרים על פולה בן-גוריון שהייתה לובשת כפפות ומחזיקה כפפה אחת ביד. שאלו אותה: פולה, למה את מחזיקה את הכפפה והיא ענתה: לולה בר לימדה אותי שגברת תמיד צריכה להחזיק כפפה אחת ביד.

לולה בר, הגברת הראשונה של עולם-האופנה הישראלי, אופנאית מהסוג של קוקו שאנל. כריסטיאן דיור וג'יבנטי. אבל בקנה-מידה ישראלי כמובן. למרות ששני שלישי מלקוחותיה, היא אומרת, הן תוצרת חו"ל. אם תשאלו אותי איך נראית שמלה של אוברזון, אדע לתאר אותה, אם תשאלו